
AVUI EM QUEDO A CASA

Susagna Aluja

SUSAGNA ALUJA (Belianes, 1972) Estudis de Psicologia i d'Empresa. Amant de les paraules en desús i dels localismes de la seva terra. *Tres guineus* és la seva primera novel·la, accésit del Premi Ciutat de Mollerussa 2014 (Pagès, 2015).

Avui em quedo a casa

Aleshores vaig tornar a l'escriptura i vaig endinsar-me molt al text del conte i m'hi vaig perdre.

ERNEST HEMINGWAY

París era una festa

...I les faig saltar de la finestra de la meva mansarda. La Molly sempre ho volia fer a la finestra! Primer les assec al mig de la teulada, amb posat delicat i un bol de cireres. Les hi tombo cap a la migdiada, a les primeres calors d'estiu. Una, amb les cametes arraulides, cànvides, agafant-se els genolls mentre l'escalfor de les teules li crema les cuixes i li pessiga les calcetes. L'altra, la més agosarada, de seguida es treu els mitjons. M'agrada que senti com la bovor de les teules enceses la penetra, fugaç, des dels peus fins al melic. D'entrada, les hi deixo una estona mirant com corren els núvols i salivant pels bons moments que s'entrelluquen.

Ara passa una vaca que va de part; una flor d'estrimoni que mareja; després, un cuc de seda bellugadís... I faig que la més grandeta es descordi un parell de botons de la brusa amb l'excusa d'agafar els primers sols. Però la blancúria comença a excitar-les i la més gallarda agafa la mà a l'amiga i la mena cap al tercer botó. És quan allibero l'altra heroïna perquè li arrauleixi el braç cap a l'esquena i l'aplani, voliana fràgil, sobre teules de borriçol que de vegades se'ls claven a l'esquena. I les hi tinc una llarga estona, una damunt de l'altra, mentre només se senten algunes orenetes engargamellades que arriben al niu. Les jovenetes es miren. Els núvols cremen i es fonen de pressa, sense parar per espisar-les. La més esverada treu les calcetes a la seva deessa i li fa ralet-ralet a la panxa, que just comença a tremolar. I, bolcades, una allarga la mà i agafa un parell de cireres i les balanceja davant la boca oberta de l'amiga. Quan l'altra les entoma amb la llengua, la primera es llepa els dits, el segon i el tercer, una i dues vegades, per després passejar-los-hi ben molls per la sina i, pel melic, i.

El penell fita Atenes i totes dues, a quatre mans, es perden en aquella mar encesa de teules embravides, mentre jo, rere la meva finestra esquarterada, em deixo seduir pels preliminars. Els inicis! I per la música... *i com voldria perdre-m'hi...*

La cigarreta sencera fumeja al cendrer i el Boylan refrega, tot llaminer, la cua rossa per damunt el teclat. Davant

l'ordinador, foguejant com els tions la nit de Sant Joan, jo no puc parar de menjar cireres. De dues en dues.

Priip.

—Ningú em folla com tu.

Ens veurem, avui?

...I faig que ella s'enamori de les seves mans. Li pinto un barret negre de vellut i un abric llarg i prim, grisós, fins als peus, i la converteixo en la musa del poeta. Una musa russa. Ara que hi penso, potser va arribar-me d'un conte de Txèkhov. Hi havia una època que devorava els russos! La vaig anotar a la Moleskine i la portava sempre amb mi, per tot arreu. L'havia de fer viva, dibuixar-la bé, fer-li agafar ànima. L'amagava sota el coixí i la treia de nit.

Primer només tinc un abric grisós, una bufanda color verd oliva i un barret negre. I unes mans blanquíssimes. Però ara els deixo, tots dos, en aquella llibreria, la de la immensa vidriera; la que tots els estius em fa badar veient el llimoner al mig del jardí i la buguenví·lea, amarada i altiva, acaronent els vidres frescals per l'aire condicionat. L'Escalf és un eixam de paper, un pis antic de sostres alts i rosetons de guix, un espai que organitza tot tipus d'actes literaris de places reduïdes. A tocar dels clàssics, hi ha aquella lluminària esplèndida per on entra la claror i que dona a la placeta interior de l'illa de cases on els amants, en unes tauletes de

marbre, aprofiten per prendre xocolata desfeta i s'entrecreen les mans, just al costat del lilà.

Priip.

—M'agrada que em pessiguis els mugrons i em llepis el cul. De dalt a baix. Sense parar. I que, al final, et beguis tot el meu suc. M'ho faràs?

Jove, traductor i poeta, becat per la Universitat della Calabria, el tinc uns mesos a Barcelona per traduir Ausiàs March a l'italià; i a ella l'apunto a un curs de literatura organitzat per la llibreria de la vidriera i la buguenví·lea, tots els dimarts de sis a vuit del vespre quan surti del despatx. És el dia que el seu fill té partit i arribarà tard a sopar. I així, ell remenarà la secció de clàssics i ella farà classes en aquell raconet de la vidriera; ell sentirà parlar de tot allò que passa quan la Nora deixa el seu home i s'aproparà on es fan les classes, badarà i es fixarà en ella. Coincidiran un parell de dimarts més. Fins al tercer. I ell farà olor d'arbres, d'espígol, de sotabosc i de ginesta humida.

Serà hivern. Farà molt fred. Els carrers de la ciutat avui els poso com corredors de boira. La gent passeja amb les mans a les butxaques i la musa russa porta l'abric llarg i fosc, i el barret de vellut negre. Acabada la classe, la del cop de porta que es va sentir per tot Europa, ella el convida a una tassa de xocolata perquè li expliqui què hi fa a Barcelona

un noi italià interessat pel passat. I després de la xocolata i d'Ibsen i del poeta i de Calàbria, acaben al seu apartament.

La porta de l'ascensor tanca de cop amb aquell grinyol de ferro que es resisteix a desaparèixer per sempre. Un cinquè petitó que fa de sobreàtic. Em sembla que ja en té prou pels mesos que serà a Barcelona. Allà, els paro el temps; ell prepara una tisana i ella remira per la finestra fent rodolar el barret de vellut.

Però, de prompte, el sent rere seu. És un fil sedós d'alè al coll, però la musa, immòbil, continua mirant per la finestra. Just a l'alçada dels llavis, la buor als vidres li esborra el cel. Els dits, blanquíssims, passen pel cos i comencen a despullar-la, lentament, anant i tornant, com si fessin volar un estel i ella fos la seva placeta, el seu bulevard.

Fosqueja, la plaça és buida de gent i hi baixen de seguida. En cada banc s'hi aturen, s'asseuen i ell l'omple de petons. Primer capritxosos, després amb delit, a ritme de tarantel·la. Cada racó del cos és un nou carrer per descobrir, un carreró sinuós, sense sortida, que els porta de nou a la plaça, ara ben assolellada, on els balcons són plens de geranis vermells i on hi ha, al bell mig, una font que comença a degotar. Ell continua desfilant els seus dits per cada pedrís, per cada recer, des dels més ardorosos als més ombrívols. I s'atura. La mira. Ella, la seva plaça viva, ara tota nua. Només la bufanda li acarona el coll. Li llepa darrere els genolls, i la

llengua grimpa fins la nuca i s'amaga sota la llana verd oliva. L'abrigall cau deliciosament al terra. El poeta continua i li pisca els mugrons i, més tard, li atrapa tots els cabells en un puny, com si els hi recollís. Els hi amaga sota el barret de vellut per després treure-l'hi, amb un gest voladís, i deixar-los anar. Fiuuu! Llavors, li mossega, mansoi, des de l'orella fins a trobar-se amb l'angelet d'or que li penja al mig dels pits. Els dits calabresos busquen recer en la boca d'ella. No li parla. Només se sent un parrupeig endolcit i una font que no para de rajar. I ella és davant la finestra buada i no entreveu res més que un retall minúscul de cel que sospita encara blau. I dels sospirs d'ell, en sent la remor del mar, la fuetada fràgil de l'estel que ara arriba a la platja i que hi va i en torna, i va i torna, i va i torna, de terra a mar; i en cada canvi de vent, xaloc i llevant, gregal i migjorn, la música del poeta quan infla les veles. Si pogués, es giraria d'una revolada i el prendria, tot nu, i el posaria dempeus a la vidriera mirant el cel. Li faria obrir els braços i es trenarien les mans. Dit amb dit. I es quedaria rere seu, per abraçar-lo mentre seria ella, ara, qui fes volar l'estel juganer. I després, li escriuria a la zona baixa de l'esquena, entre aquell parell de clotets que li custodien la ratlla del cul, l'últim vers de *Veles e vents*. Per sempre més. Però la remor del mar bullint no deixarà escoltar les naus que arriben a port ni sentir el dringar de les polseres que pengen del canell quan ella dibuixi, a mà

alçada, el vers del poeta. L'escalf és, ara, el de dos cossos que naveguen junts fent perillous camins per la mar.

I es fa negra nit i a la plaça només hi lluentegen, subtils, en una raconada, un parell de magnoliers i per la finestra del cinquè petitó que fa de sobreàtic només s'hi veu la foscúria. Els carrers s'han amagat tots, moixets, buscant on poder hivernar, i la font, ara, deixa anar l'últim raig. Ella ha de tornar cap a casa. És l'hora de fer el sopar.

El Boylan remuga perquè jo em perdo entre papers i diccionaris i ell té gana.

Priip.

—No em contestes, puteta meva?

Saps que m'agrada que em facis patir.

..I quan tinc els dos amants enmig d'aquells ceps a punt de verema, un rere l'altre seguint el bancal, el tractor encès i la vinya a punt de fer vi, un home jove, esvelt, de cabells negres enrinxolats i mirada franca, xiuxiueja que la terra és de qui la treballa. Podrien ser en Catul i en Màrius, lluitant en la batalla dels Camps Raudis, prop de Vercel·les aquell juliol del 101, però són en Sebastià i en Ramon, dos pagesos de secà, amb pantaló curt i sense camisa, a mitjan setembre del 2007. Dos cossos encara per colonitzar-se, l'un a l'altre. La terra és de qui la treballa, el sòl és fèrtil i la collita serà bona. El botí és avui un penis erecte, el pal de paller de totes

les desfetes, que esdevindrà l'inici del saqueig. I en Ramon-Màrius, sense pèl al pit, amb un tatuatge de la constel·lació d'Aquari sota l'aixella i l'esquena lluentejant com un llimac, s'atura i deixa el cep sense veremar. Alça la vista i remira en Catul-Sebastià, un parell de ceps endavant, que també ha abandonat les tisores, els coves i la portadora. Li lligo els cabells amb una goma arrissada, però un floc espès li rellisca davant el front i li eixuga la suor. En un gest de desafiar el cel i tirar-se tots els cabells enrere, invoca el contrincant, que el fita immòbil. El sol regalima, l'hivern és lluny, és temps de figues, de raïms i d'eixamplar els vestits. Aquari s'alça enlaire i els gotims, entre els pàmpols rogencs, són tan tibats com els penis erectes sota els pantalons. Però caldrà despampolar les sarments tendres perquè també hi entri el sol. Els dos cossos s'apropen. La carreta del tractor, descarada i carregada de macabeu fresc i sucós, esdevé, de cop, un piador a peu de festa. Aquells raïms espessos transportats amb coves a les espatlles dels dos nois joves, ara esperen, amuntegats a la carreta, uns cossos que s'hi estiren buscant un cup on fer el vi. I l'un porta a la festa el santcristo gros i l'altre s'hi llença, embriagats per la flaire d'un most jovenívol però potent. Quatre vespes volen vigoroses sobre les carns i els efluvis inicien el desglaç i llisquen esquena avall d'en Ramon; no es pot perdre ni un penjoll i en Sebastià obre la boca, de bat a bat, per aprofitar fins l'última gota de vi verge.

El dia s'escurça però els homes allarguen les mans i es busquen entre els confins de les barrusques i s'escolen entre els regalims que s'escorren per arreu.

Priip. Priip. Priip. Priip. Priip....

Silencio el mòbil. Uf! El rellotge digital de l'aparell nou d'aromateràpia ja marca les nou. Tanco la sessió i passo cap a la dutxa. La mixeta, tipa, es llepa. Encara faré tard! Tinc mitja hora i em falta planxar-me la brusa. La resta, un conjunt nou de color mel i uns pantalons de cuir ben arrapats, l'havia deixat preparada damunt del llit. Els whatsapps impertinents continuen. Els intueixo frenètics. Em maquillo els ulls d'un blau ben intens. Pel mirallet del tocador, reüllo en Boylan, que, espantadís, en cada embranzida del telèfon fa un saltiró i, de cop, la inspiració m'atrapa. Potser és l'hora d'escriure un final. Avui em quedo a casa.